

[Rimstad.]

sag. Hvis de har været overholdt, burde dr. Bisgaard, såfremt han er beskyldt for noget, han ikke har gjort, men som alligevel har medvirket til hans afskedigelse, i dag være i besiddelse af det juridiske grundlag for et sagsanlæg mod de personer eller den sygehusledelse, hvorfra beskyldningerne stammer. Det må i så fald blive dr. Bisgaards egen sag at rense sig ad den vej — rettens vej — som samfundet anviser ham. Er afskedigelsesreglerne ikke overholdt, og har dr. Bisgaard af den grund ikke det fornødne materiale til en rehabiliteringsproces, bør det pågældende materiale med henvisning til kontraktgrundlaget kunne fremskaffes ad rettens vej.

Det er således hverken i det ene eller det andet tilfælde nødvendigt, at folketetinget her med tilsidesættelse af den normale fremgangsmåde i den slags sager griber ind. Det er ikke nødvendigt for, at ret kan øves, og det vil heller ikke være rigtigt af folketetinget at foretage indgreb, fordi den påståede uret, som det ærede medlem hr. Axel Kristensen så vedholdende taler om til fordel for en af sagens parter, i det foreliggende tilfælde endnu ikke er bevist. Lad domstolene om afgørelsen her; det er det, vi har dem til. Det lovgivende folketing kan kun tabe i anseelse, hvis det etablerer sig selv som en afgørende instans i konkurrence med vor dømmende myndighed.

Mit parti kan derfor ikke støtte det foreliggende lovforslag. Jeg skal imidlertid nævne, at en af vore partifæller, det ærede medlem hr. Mose Hansen, har en fra partiet afvigende opfattelse af sagen, idet han vil støtte forslagsstilleren.

Mose Hansen: Det er ikke, fordi jeg kan drage nye momenter ind i sagen, at jeg tager ordet, men jeg synes, det vil være rigtigt, at jeg redegør for, hvorfor jeg vil tilslutte mig det lovforslag, som det ærede medlem hr. Axel Kristensen har fremsat.

Jeg vil straks sige, at med min stilling anfægter jeg ikke sygehusbestyrelsens ret

til at afskedige overlæge Bisgaard. Denne ret tilkommer ene og alene sygehusbestyrelsen, og de gældende regler for afskedigelse er, så vidt jeg forstår, fulgt, således at der ikke kan rejses tvivl om sygehusbestyrelsens juridiske ret i dette tilfælde.

Jeg vil derfor igen understrege, at så længe der kun forelå afskedigelse af overlæge Bisgaard på grund af samarbejdsvan-skeligheder ved Odense amts sygehus, var min opfattelse den, at ingen udefra burde blande sig i sagen trods de mange sympatitilkendegivelser fra taknemlige patienter. Det er givet, at mange patienter står i stor taknemlighedsgæld til overlæge Bisgaard og også med en vis ret i overlægen ser den, som hjalp dem under svære sygdomsperioder; derfor er disse patienters reaktion naturlig og forståelig.

Men det, som fik mig til at gå ind for det foreliggende lovforslag, var den erklæringskrig, der opstod parterne imellem, og hvorunder der fremsattes for mig at se så grove beskyldninger, at jeg finder, at den tredje part i denne sag, sygehusets tidligere og fremtidige patienter, har krav på en uvildig undersøgelse af de påståede forhold.

Jeg forstår godt de betænkeligheder, der rejser sig i forbindelse med en vedtagelse af lovforslaget, som vil betyde, at der gribes ind på det kommunale selvstyres område. Disse betænkeligheder har selvsagt også vejet tungt til under mine overvejelser; men det er nu blevet min opfattelse, at der kun kan skabes den fornødne ro om Odense amts og bys sygehus ved, at alle forhold gennemgås af et uvildigt udvalg, således at der tilvejebringes ro ikke alene om afskedigelsen, men også om de påståede forhold på sygehuset, der førte til afskedigelsen. Det er derfor min opfattelse, at en undersøgelse som den foreslåede i det lange løb vil tjene alle implicerede parter bedst og også det kommunale selvstyre.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Den førte debat giver mig kun anledning til nogle få bemærkninger.